

•เขียนโดย Administrator•

•วัน•อังคาร•ที่ 10 •กรกฎาคม• 2012 เวลา 16:37 น. • - •นักโกลาหลสุด• •วัน•อาทิตย์•ที่ 22 •กรกฎาคม• 2012 เวลา 15:39 น. •

ช่างเจ้าหลวงเมืองลำปาง พลายกุนะเป็นช่างที่ได้ชื่อว่ารู้ภาษาคน แรกที่สุดเป็นช่างของเจ้าหลวงลำปางแล้วที่นี้เจ้าหลวงลำปางมีโกชนตัวหนึ่ง เป็นโกชนที่มีชื่อเสียงมาก ชนชนมาไม่รู้กี่ครั้งต่อกี่ครั้ง ที่นี้เจ้าหลวงเมืองลำปางเกิดอยากได้โกชนตัวนี้ แต่ขอซื้อจากเจ้าหลวงลำปางทานไม่ยอมขายนอกจากจะขอแลกกับช่างกุนะ ด้วยความที่อยากได้โกชนของเจ้าเมืองลำปางมากเลยตอบตกลงยอมแลกช่างกุนะกับโกชนตัวนั้น

พอเจ้าหลวงลำปางได้ช่างกุนะมาเป็นของตนแล้วจึงหาความทุกข์มาประจําจะให้เลี้ยงดูเจ้าพลายกุนะ แต่เลือกคนมากี่คน ๆ ก็เลี้ยงเจ้ากุนะไม่ได้ เพราะมันไม่ชอบใจ ในที่สุดก็มีสองผู้เมียบ้านนอกหนึ่งขึ้นอาสาเข้ามารับจ้างเลี้ยงดูเจ้าพลายกุนะปรากฏว่าเจ้าพลายกุนะยินยอมเชื่อฟังเป็นอันดี

เจ้าหลวงลำปางจึงได้มอบเจ้าพลายกุนะไปอยู่กับสองผู้เมียที่บ้านนอก โดยให้ค่าจ้างเลี้ยงพอสมควร สองผู้เมียตั้งอกตั้งใจเลี้ยงเจ้าพลายกุนะด้วยความรัก แกร็กมันเหมือนลูก เข้าขึ้นเจ้ากุนะเดินโทง ๆ มาที่เรือนของสองผู้เมียยืนงวยงยาวของมันขึ้นไปที่นอกชาน เป็นอันรู้ว่ามันมาขอข้าวกิน นางล่าซึ่งกำลังนั่งข้าวเหนียวอยู่บนเรือนก็จะร้องบอกกับเจ้ากุนะว่า “ลูกเอ๋ย แม่นั่งข้าวยังไม่สุกเลย เอาไว้สักครู่หนึ่งถึงค่อยมานะลูกนะ” เจ้ากุนะก็ถอยไปอย่างกับมันรู้ภาษา พอข้าวสุกแล้ว เขาก็เรียกมันมากิน มันกินข้าวทีละมาก ๆ และชอบกินข้าวเหนียวเหมือนคนด้วย

นอกจากนั้นก็กินกล้วย กินอ้อยเหมือนช้างทั่วไป ต่างตรงที่ว่ามันรู้ภาษาคน และรักคนเลี้ยงของมันกับพ่อแม่ ไปทำอะไรก็เอาไปด้วย

ตาผู้เมียไปเที่ยวกินเหล้าก็พาเจ้ากุนะไปด้วย ทั้งคนทั้งช้างกินเหล้ามาด้วยกัน บางทีตาผู้เมียมากเดินไม่ไหว

เจ้าพลายกุนะก็ไ้ขวางของมันเกี่ยวร่างของคนเลี้ยงตัวขึ้นมากอดไว้แล้วพามาส่งถึงบ้านเลยที่เดียว ดังนั้นนางล่าแกล้งเลยวางใจได้ว่า

ถ้าผู้เมียไปเที่ยวกับเจ้าพลายกุนะแล้ว เป็นต้องไปกลับมาโดยปลอดภัยทุกครั้ง ชื่อเสียงของเจ้ากุนะก็เป็นที่รู้จักทั่วเมืองลำปางเพราะมันรู้ภาษาคน ช่วยทำงานก็ได้ รักเจ้าของก็รัก ซ้ำยังมีความกตัญญูรู้คุณยิ่งกว่าคนบางคนเสียอีก วันหนึ่งผู้ชายบ้านเดียวกับสามีนางล่าคนเลี้ยงของเจ้าพลายกุนะนี้แหละ

ตาผู้เมียคนนี้ไม่ค่อยชอบหน้าสองผู้เมียนี้นักหรอก เพราะตะแคงเป็นคนซื่อฉลาด

วันหนึ่งตาผู้เมียไปทำอะไรก็พาเอาเจ้ากุนะไปด้วยตาผู้เมื่อกินเหล้าก็กินเหล้าที่เดียวพอจะเจหน้าผู้เมียนางล่าก็เอ๋ยปากชวนวิวาททันที ตาผู้เมียนางล่าจะพูดดีด้วยยัง ๆ

แกล้งไม่ยอมตี จนที่ผู้เมียนางล่าก็อดโทสะไม่ได้ เข้าชกต่อยกันเป็นพัลวันไปที่เดียว เจ้าพลายกุนะก็โผล่มาจากไหนไม่ทราบ

พอมันเห็นคนเลี้ยงถูกคนอื่นทำร้ายก็ยังได้ยินเสียงเจ้าของร้องเรียกให้ช่วยพ่อดูด้วยเท่านั้นแหละ พอกุนะก็ร้องแปรแปรนโผนเข้าจะทำร้ายตาผู้เมีย

ส่วนตาผู้เมียเหลือบเห็นเจ้ากุนะก็ผละวังหนีไปอย่างไม่คิดชีวิต เจ้ากุนะก็วิ่งไล่ตาม ในที่สุดตาผู้เมื่อก็ก้าวเข้าไปชุกอยู่ใน กอไม้ เนื้อตัวหน้าตาตาดอกปอกเปิกไปหมด

ร้อนถึงนางล่าต้องวิ่งมาอ่อนวอน ขอให้เจ้ากุนะเลิกเอาเรื่องกับตาผู้เมีย ตาผู้เมื่อก็กินใจ เมื่อสิบกว่าปีก่อนยังมีคนเคยพบตาผู้เมื่อก็กินใจที่ถูกเจ้ากุนะไล่ทำร้าย

เนื้อตัวหน้าตาเต็มไปด้วยรอยแผลเป็นลายพร้อยไปหมด มีอยู่ครั้งหนึ่งเป็นฤดูหนาว นางล่ากับผู้เมียไม่มีผ้าจะห่ม แกล้งพาเจ้าพลายกุนะไปหาเจ้าหลวงที่คุ้ม

กราบทูลขอผ้าห่มและเสื้อผ้าตามมีตามเกิด แต่เมื่อเป็นเวลาที่เจ้าหลวงอารมณ์ไม่ดีหรืออย่างไรไม่ทราบ ก็เลยปฏิเสธว่าไม่มีจะให้

นางล่ากับสามีเห็นดังนั้นก็น้อยใจเจ้าหลวงขึ้นมาบ้างจึงไปบอกเจ้าช่างกุนะว่า “กุนะเอ๋ย เจ้าหลวงท่านไม่ทรงโปรดพ่อกับแม่แล้ว ขอผ้าห่มนอนท่านก็ไม่ให้

พ่อกับแม่ก็จะผูกใจัดที่หน้าคุ้มนี้แหละนะ ให้เจ้าอยู่กับคนเลี้ยงคนใหม่ของเจ้าเถอะ บอกแล้วสองผู้เมื่อก็กินใจกลับไปบ้าน

ฝ่ายเจ้ากุนะพอเห็นสองผู้เมียกลับไปแล้วก็อาละวาดออกฤทธิ์ตั้งเชือกเสียด เจ้าหลวงต้องให้ความอ่อนอกตามจับ

แต่ไม่สำเร็จในที่สุดเลยต้องให้คนไปเรียกสองผู้เมียนั้นมารับเจ้ากุนะไปเลี้ยงต่อ และประทานผ้าห่มนอนกับเสื้อผ้าให้แก่สองผู้เมียตามที่ขอ

เจ้ากุนะมันรักคนเลี้ยงของมันยิ่งกว่าเจ้าหลวง มันกตัญญูเป็นยอด ช่างเชือกนี้ชาวลำปางใครก็รู้จักมันตายเมื่อก่อนสงครามโลกครั้งที่สองประมาณห้าปี

แต่เวลานี้ถ้าใครเขาจะพูดถึงช่างเขาก็จะไม่ลืมพูดถึงพลายกุนะซึ่งเป็นช่างรู้ภาษาคนและมีสัมพันธ์กับคนอย่างลึกซึ้ง

ช่างเจ้าหลวงลำปาง

เขียนโดย Administrator

วันอังคารที่ 10 กรกฎาคม 2012 เวลา 16:37 น. - แก้ไขล่าสุด & วันอาทิตย์ที่ 22 กรกฎาคม 2012 เวลา 15:39 น.

